

BALÁZS TIBOR

Hagyatéki tárgyalás elé

*Mert Démon szürke volt,
és Démon elment.
Valami szürkéségbe elment.*

*Nem ismert Démon
sem Istent, sem embert,
és nem ismert fegyelmet.*

*Kíméletlen volt Démon,
ahogyan élt az életemben,
és irgalmatlan, ahogyan elment.*

*Ahogy jelen volt,
tán nem is lehetett volna annál
egyszerűbben, szebben.*

*És volt ennek protokollja és
dramaturgiája,
ahogyan Démon
teleportált valami égi tájra.*

*Akkor távozott Démon,
miután nekem mennem kellett.
Miután hagynom kellett
magam mögött a kertet,*

*be kellett csuknom a kertkaput,
min valaha, évtizedig bementem.
Osonnom kellett onnan,
hová a lelkem egykoron hazacipeltem.*

*Démon megvárta, míg meghal,
megdöglök velem a kert, a ház, az utca.
Démon maradt, míg
maradtam én, a pereputtya.*

*Azután Démon fogta magát,
se szó, se beszéd, elment.
Döggútba hordta el magát,
oda húzta el a belét,
mint ki döggútba termett.*

*Mondanám azt, megpróbált
utánam jönni, mint egy gyermek.
Dagályos lennék, Uram,
nem, ő csak szimplán lelépett,
ágyó, csak elment.*

*November volt, annak is vége,
amikor engem kivertek a házból,
hogy építsek új lakot
új női kéjből és holmi
új dózisú transzcendenciából.*

*Démon még maradt, még kajtatott utánam,
reggel és későn, az éjszakában.*

*Még keresett, még állt a kapuban,
hátha visszamennék, mint vendég.
Várt még reám, mint holmi
elcseszett isteni termék.*

*Aztán eltávozott, visszaadta
lelkét az Úrnak.
Hogy kinek? Tán a napkeleti
bölcsek kielemeznék,
a metafizikusok erről többet tudnak.*

*Úgy döglött, mint egy ember,
úgy döglött, mint egy Isten.
Itt hagyott engem egyetlen macska-verssel,
itt lenn, vagy mondjuk: itt fenn.*